

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 156. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068600384/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Tante Malfred var endnu mere afskrækkende. Ak! sukkede den bekymrede Claudine: En Anelse siger mig, at mine rolige Dage ere forstyrrede, at onde Tider ere mig nær.

Hun reiste sig i Sengen og saae ved Maanelyset, som skinnede ind i Værelset, den lille Charles, hvis Kurveseng stod for Foden af hendes. Han laae i dyb Søvn, med sine smaa Hænder foldede over Brystet. Andægtig foldede den unge Moder ogsaa sine, og sagde: Han er sovet ind med sin Aftenbøn paa Læberne. En trøstelig Følelse griber mig ved dette Syn. O du, som lod en Straale fra din Guddom falde i min forvirrede Sjæl, da jeg i hiin høitidelige Time bragte mit faderløse Barn til din Helligdom, indviede ham til dig, og lovede dig at være en trofast Moder, du veed, jeg har holdt mit Løfte. Herre! hvem de gode Aander alle tjene, send en Engel til at bevogte denne Uskyldige i dette stille Tilflugtssted, som ingen onde Ord eller Følelser have besmittet, men som er helliget dig og Kjerligheden!

Enhver Bængstet, der med fri Samvittighed kan bede en Bøn som denne, vil sikkert erfare, ligesom Claudine, at Engelen allerede staaer ved hans Leie, og bringer Ro og Hvile.

Om Formiddagen pleiede Baronens Gæster sædvanlig at gaae deres egne Veie, og paa disse Timer sneg han sig som oftest til den stille Bolig, hvor han almindeligviis, især paa varme Dage, kunde vente at finde Claudine under Kastanietræets tætte Skjul.

Da han indfandt sig paa den Dag, vi her omtale, havde hans Ansigt et besynderligt Udtryk, der bebudede noget Usædvanligt. Efter et Par ligegyldige Ord sagde han: En Hændelse, ikke noget Spioneri fra min Side, har opdaget mig det Halve af den Hemmelighed, De ikke vilde betroe mig. En gammel Bekjendt af Dem har igaar mødt Dem og strax gjenkjendt Dem. Han nævnede Deres Navn for Dem, der fulgte med ham, og da de kom hjem til mig, blev jeg bestormet med Spørgsmaal, som jeg naturligviis ikke indlod mig paa at besvare. Den, som roste sig af at kjende Dem og Deres Familie, forsikrede forresten, at De var bleven gift i Mecklenborg med en riig Kjøbmand; om De var Enke, eller ved hvilke Skjæbnens Omskiftelser De var kommen til denne Egn, i en saa lidet glimrende Stilling, var han meget begjærlig efter at erfare.

Claudine svarede alvorligt: Ja desværre! jeg har vel tænkt mig, at noget Saadant var Følgen af dette Møde.

— De seer altsaa selv, kjæreste Veninde, hvor usandsynligt det er, at